

## Pikorde

Aanleiding voor dit schrijfsel is het gedrag van vogels bij wintervoeding. Het boeit mij mateloos wat er gebeurt wanneer diverse vogelsoorten, aangetrokken door het geboden voedsel, in mijn tuin komen. Er treden dan bijvoorbeeld concurrentieverschijnselen op, die zich ook in onze mensenmaatschappij manifesteren.

Sinds jaar en dag worden de vogels gevoerd in deze tuin. Dat gebeurt pas vanaf begin december en gaat door tot maart. Niet dat het nodig is, want zonder die hulp kunnen ze altijd wel wat vinden. Verder is de wijk gevarieerd genoeg om voldoende voedsel te kunnen bieden. Daar komt nog bij dat in de omgeving ruimhartig wordt gevoerd. Sommige buurtgenoten voeren, ondanks mijn gesputter, het hele jaar door, hiertoe gestimuleerd door Vogelbescherming. Deze organisatie verkondigt dat er gerust het hele jaar door gevoerd kan worden. Sindsdien heeft dit soort voeren een hoge vlucht genomen. Hierdoor zie ik in de tijd dat koolmezen jongen hebben, de oudervogels soms in de tuin verschijnen met een pinda in de snavel. Natuurlijk voedsel, bijvoorbeeld in de vorm van een sappige rups, lijkt mij geschikter voor de borelingen. Bij mij heeft de voedselbank een vrij sober aanbod. Er hangen een containertje met gemengd zaad, een vetbol en twee netjes met gepelde pinda's. In een bakje op de voederplank wordt gevoerd met gemengd zaad, waarin zich ook veel zonnepitten bevinden. Dit wordt frequent bezocht door de meeste soorten. Aan de veel geroemde pot met goedkope pindakaas, die met name grote bonte spechten en mezen schijnt aan te trekken, heb ik mij nog niet gewaagd. Vogels met een smeerzootje aan de snavel lijkt mij niets. Tot nu heb ik nog niet geconstateerd dat er schermutselingen uitbraken. Het aantal vogels dat de tuin bezoekt is waarschijnlijk te gering. Wel viel op, dat soorten uit elkaars buurt bleven en afwachten, omdat er waren die dominant gedrag vertoonden. Een mooi voorbeeld zijn gaaien, waarvan er meestal een, maar af en toe drie, een bezoek brengen. Hoewel er ruimte genoeg is, hangt er altijd maar een aan een net. De andere twee wachten tot de kust voor hen vrij is. Eksters, toch ook niet voor een kleintje vervaard, zijn nooit tegelijkertijd met de gaaien gesignaleerd.

Zij komen op onregelmatige tijden, maar nooit voor het voer. Een houtduif zit geregeld uit een boom toe te kijken, zonder te komen eten, maar is nooit gesignaleerd wanneer er ook gaaien waren. Op een gaaienvrij moment verschijnen wel de Turkse tortels. Zij doen mij denken aan enkele mensen uit mijn kennissenkring en uit de buurt. Zij kunnen blijkbaar niet zonder elkaar en doen altijd alles samen. Wanneer de tortels arriveren, verkennen zij vanaf het dakje van het voederhuisje rusteloos de omgeving. Een van de twee duikt vervolgens op de plank en gaat eten uit het voederbakje. Een vink kijkt dan nogal eens toe, maar waagt het niet om naar de andere zijde van de plank te gaan. Wel vliegt hij naar de grond om een 'graantje mee te pikken'. De roodborst gedraagt zich agressief, duldt geen anderen in zijn omgeving, maar wacht altijd tot er geen gaai meer is. Een keer verjaagde deze kleine gifkikker een merel, die te dicht in de buurt kwam. Meer dan één soort op het voederplankje komt maar weinig voor. Soms zijn daarop huis- en ringmus samen te vinden. Als daarop een koolmees aanwezig is -altijd maar een tegelijk- wachten de anderen iets verderop in bomen en struiken tot de plank vrij is. Merkwaardig is het gedrag van de pimpelmezen, die slechts af en toe alleen het containertje bezoeken. Net als de andere vogelsoorten mijden zij de vetbol. Vreemd, want na vervanging van een eerder opgehangen vetbol, door een exemplaar van een zo te zien betere kwaliteit, blijft ook deze onbezocht.

Tot slot nog de randfiguren, die zich onttrekken aan wat er zich afspeelt bij het voedergebeuren. Heggenmussen en een winterkoning gaan rustig hun gang in de heggen en het openbaar groen. Merels scharrelen altijd wel rond op de grond tussen de planten en trekken zich weinig aan van het gedoe.



Penlijster